

K tomu, aby výchova byla kvalitní, je třeba věnovat jí dostatek času a zájmu. Co ale děti opravdu potřebují?

Děti potřebují přijetí. Přijetí bezpečné a láskyplné se vším všudy. S jejich silnými i slabými stránkami. Za všech okolností. Ikdyž zrovna zlobí. Věta „když budeš zlobit, nebudu tě mít rád!“ může dítěte způsobovat daleko větší trauma, než si můžeme myslet. Vždyť útočíme na podstatu nejbližších vztahů a jediný svět, který dítě má. Přijímání ostatních členů rodiny a vztahy s širší rodinou dítě do sebe „nasává jako houba“ již od začátku a ovlivňuje jeho sebezpřijetí. Vždyť velkou část jeho samého tvoří dědičnost. Dítě, které vyrůstá v prostředí, kde lidé spolu bojují místo toho, aby se vzájemně doplňovali, nemá dostatek pozitivních vzorů.

Děti potřebují hranice. Naučme se jim je určovat respektujícím přístupem... Místo příkazů můžeme použít větu, která pouze popisuje to, co vidíme. /Místo „běž si okamžitě umýt ruce!“ použijme „vidím špinavé ruce“ / Můžeme zmírnit pokyny také tím, že místo užití věty v jednotném čísle ji řekneme v množném. /“Běž si umýt ruce!“ raději „Půjdeme si umýt ruce.“/Také upozorňování dítěte na skutečnost předem je důležitá. Děti nemají potom takové tendence protestovat, protože jsou na změnu připravené. /“ Za 10 minut půjdeme z hřiště domů.“ U mladších dětí, které nemají pojem o čase raději „až dostavíš hrad z písku, půjdeme z hřiště domů.“ /

Děti potřebují zodpovědnost. Je to pro ně důležité do budoucího života, ale také pro nás. Vědomí, že se vaše dítě dokáže o sebe postarat, dodává rodičům klid a pokoj. Zodpovědnosti se učí děti tím, že chápou, proč se co děje /proč si musí přestat dítě hrát, proč se oblékáme a vypravujeme ven, proč jdeme nakoupit apod./. Stačí dítě informovat dítě jen větou, která popisuje nejbližší krok který děláme, situaci. Zodpovědnost dítě má, když si vybírá a rozhoduje se /“Půjdeš si uklidit aktovku teď nebo až poskládáme boty?“, „Poprosíš tatínka o pomoc při zpravování autíčka teď nebo po obědě?“ nebo „koupíme tyto boty nebo ty dražší s tím, že si na ně přidáš ze svého kapesného?“/ Pochopitelně vše děláme s ohledem na věk a osobnost dítěte a jsme VŽDY důslední...

Děti potřebují důvěru

Pokud máte něčí důvěru, naplňuje vás to nadějí, vlastní důležitostí a klidem. Ale co v případě, že naši důvěru zklamou? V takové případě je dobré, aby věděli, co to s vámi dělá /“jsme z toho smutný a přeji si, abych ti mohl zase věřit.“/ a snažili jsme se jim dát příležitost naši důvěru znovu nabýt... Například pokud dítě přišlo později než ve smluvenou dobu domů aniž by dalo vědět nebo nebyl závažný důvod pozdního příchodu, dohodneme se s ním na přirozeném důsledku jeho činu, ne trestu. /“Tím, že jsi přišel pozdě, já se o tebe bál, teď během čtrnácti dnů nemůžeš večer chodit ven.“ „Potom zkusíme znovu, jestli jsi schopen dostát svého slova.“/

Děti potřebují naplnit potřeby

Podle světových odborníků jsou tyto základní potřeby dětí:

Biologické /Uspokojení výživy podle množství, věku a kvality. Uspokojení požadavky hygieny, jako jsou čistota, teplo, světlo apod.. Prevencí před nemocemi očkováním a úrazy. Tolerance k různému vývoji. Dostatek podnětů pro nervovou soustavu a s pohybový rozvoj. Preventivní a kurativní péče, rehabilitační./

Psychické /Pocit jistoty získaný například tím, že se blízcí lidé v určitých situacích chovají podobně. Potřeba smysluplnosti světa a vlastní otevřené budoucnosti, vědomí toho, že můj život má důležitý

význam a perspektivu. Potřeba podnětného prostředí , stimulace ve vhodnou dobu, množství i kvalitě. Vědomí vlastní jedinečnosti, vlastního „já“, své společenské hodnoty, sebevědomí, které získává podle chování nejbližších lidí./ Pokud nedojde k dostatečnému uspokojování psychických potřeb, dítě se dostatečně nerozvíjí v oblasti intelektu, citů, vůle, společenských hodnot, integraci s okolím, sebepojetí. Dochází k psychické deprivaci, ke zhoršené schopnosti se přizpůsobovat, někdy až k asociálnímu chování.

Emocionální /Potřeba pozitivní výchovy, dobrý vzorů například v příbězích. Za nejdůležitější potřebu považujeme bezpodmínečné přijetí , aniž by si je dítě muselo něčím zasloužit. Potřeba pocitu sounáležitosti. Potřeba mít minimálně jednoho stálého blízkého průvodcem dětství, matku. Schopnost vcítětí, ochrana před násilím, potřeba zvládnání stresových situací./

Sociální /potřeba mít svůj vlastní osobní prostor v bytě. Potřeba rozvoje učení, sil a schopností ve všech oblastech. Vzor chování ve škole a osobních vztazích. Potřeba identifikace s dítětem a jeho přejetí. Porozumění kultury kolem sebe atd./

Všechny vývojové potřeby dítěte se pochopitelně mění v průběhu života s růstem, vývojem a jeho zvláštnostmi.